

Жерал Годе

ФИКЦИЈА ДУШЕ

*

Та мисао, она је ту, пред вама, са друге стране окна, у ходу младога оца који шета са својим дететом, "поподне", у тој љубави која је ход, у пустоловини ходања, која је једноставност усрећивања других и полагање у даљине из јединог разлога да би се препуштало једно другоме, са тим јединим гласом у васељени, у једном јединоме даху душе која дрхти, пре него усни, сасвим близу Бога.

Са лица младог оца слутимо да је лишен свих брига. Његов глас, у светлости, призива сопствену светлост. Прикупља интелигенцију, лета, тачност детињства. Млади отац је толико срећан што хода са својим дететом да заборавља, след тога, на терете дана, на тежину препуштања. Сам у том чистоме ужитку, у себи носи срећу која остаје тајна, он достиже до најтајнијег себе. Да му се још и пребаци због рата, рада, амбиције; да се заборави на љубав, да се изгуби из вида поглед који показује звезде, звукове света, највише захтеве, неважно је. Не брине га што дарује самог себе. Делује као да не мари за време. Књиге су по страни, поново ће их узети следеће ноћи или у освит зоре, пре него дете отвори очи.

*

Бављење књигом, то је без краја. увек ће их недостајати, као што навек недостаје и љубави. Са доласком детета, мисао се научи да именује лакоћу, да именује, оно, што измиче у радости, оно што се са жудљом куса после жудње. запазићете осмех на лицу младога оца, његов понос такође, једну нежну опуштеност, на лицу човека који је на се прикупљао светлост, који је заменио књиге за поуку што пружају ствари.

*

Имало је разлога да причека, та замисао, пре него што је започела. Требало је доста пажљивости, лепих слика, самоће, боли при дну трбуха. Помислимо да са таквом замишљу, која се срасла са телесима, мисао бди над невидљивим. То је више него идеја, то је окаснели утисак о јасним речима још нереченим, врста бесрамне воље да се промени смер дувања ветра, боја снова; то је забављена интелигенција, један вишак хуманости, који не иде и без присуства злог, без извесности да ћете некога унесрећити, да се ваше мишљење неће прихватити, да ћете једнога дана због упорног веровања у нешто што је било тако крхко постати жалосни.

*

Очеви такође знају за самоће у љубави, за љубави, немогуће и неме. Жене, кад престану да буду љубавнице, када љубав према детету постане искључива, не увиђају ту остављеност, не слуте жалост мужевљево. Мушкарци морају да се помире са тим као што се миримо са ишчезавањем лепоте. Осуђени су да љубе тајно, са раздаљине, са посла, са игралишта, или полазећи да купе литру млека по великој хладноћи. Зато што смо одувек од њих тражили да плаћају својим временом, споља, нама се њихова љубав не чини уверљивом.

Нема довољно новца. Мораш га пронаћи. Још увек га нема довољно. Наше дете мора да има играчке, хаљинице, часове клавира. Љубав очева одсутна је колико и обзирна. Понекад пати због боли коју задаје, због оскудица, због кашњења, због недостатка новаца, недостатка времена. Њихова је љубав трајно невидљива и непризната. Није очигледна. Не користи се прекомерно речима, не жали се на сав глас. Жене их проклињу због толике повучености.

*

У даљини, ваше дете оплакује оскрвњену љубав. Њено огољено девојачко тело ишчупано је из своје тоpline. како ли ће пролазити кроз сва годишња доба, како ли ће моћи да се присећа на путене увале меса, груди, увојака и на нежности, та малена којој је мајка одузела човека кога воли. Светогрдни љубавници се загубише у наопакости, у опречности, љубави. Однесоше је у изгон и у бол, заградише јој приступ бесконачности живота. те љубави су љубавници светогрдни. Никада се више дете неће зачућавати пред занавек разиграном, непревазиђеном, лепотом мајчинога лика. Како бисте још могли да подржавате властита уверења када је ваша мајка, која сва је љубав, прешавши у лаж, створила скандал љубави која вашу љубав одгађа у немогуће? Хоризонт првобитне интимности, најдубље симпатије, преобразио се у терор, у неверство. како сада љубити невидљиво, његове облике, перспективе, амплитуде? Како сада да саму себе љубите? Љубав занавек одстрањену од вечности, од сваколикe вечности, преображава се у љубав неизвесну.

Са француског:
Борис Лазиф